

Je pátek ráno, vstáváme všichni jako bysme vyráželi do práce, tzn. kolem sedmý ráno, někteří i dříve. Už to značí, že věcem následujícím přikládáme velkou pozornost. Jako první nás ten den čeká Keltská noc, kde tradičně v podstatě začínáme program hned po Krkonošské dechovce, což je v kulisách rockového festivalu něco jako úvodní hluk na přilákání publika, kterému se tím dá najevo, že na pódiu se už něco děje. Snažíme se na místo dojet v dostatečném předstihu před dechovkou, aby se nám povedlo nazvučit, protože Bigboss Mafuna nám na celou produkci vč. zvukovky jako jediné skupině udělil 30 minut času. Na místo přijíždíme včas. Trochu jsme překvapili zvukaře naším plánem, ale naštěstí pochopil závažnost situace a zvukovka se povedla takřka na minutu přesně. Dechovka přijíždí, v pohodě zvučí a pohodově hraje. Na druhou stranu, bylo by asi neslušné skupinu sedmdesátiletých pánů nutit k přílišnému spěchu. Na pódium se dostáváme jenom asi s desetiminutovým zpožděním. Hrajeme jako o život, lidi se pomalinku trousí a celkový hraní je příjemně úměrné hracímu času. Jednu písničku si s náma zatoužil zapět harrachovskej Čerňas, vybral si Králíka a hbitě utíkal k nejbližšímu připojení zjistit jaké text tam vlastně zpíváme :-). Na stánku se prodalo pár triček, CD, odznáčku a jiných suvenýrů pro domorodce. Vzhledem k tomu, že máme den poměrně přesně naplánovanou, stihneme prohodit pár slov se známými z kapel i Harrachova, spotřebovat poslední jídlenky a pivenky a už sedáme do auta a frčíme do Kunčic na Kravál. Čeká nás slabých 150 kiláčků. Cesta ubíhá poměrně klidně, jsme disciplinovaní, nepožili jsme příliš alkoholu a tak v autě probíhá inteligentní diskuze na různá zajímavá témata. Jako samozřejmě ve střízlivém stavu vždy :-). Na Kraválu jsme hráli naposledy před asi osmi lety, takže jsme zvědaví, co se v areálu změnilo. Musím říct že nic. A to je dobře. Vítá nás organizátor, zdravíme se s Ceckem a v klidu vyčkáváme na náš hrací čas. Konzumujeme další pivenky a i přes naši disciplínu jsme už trochu uvolněnější. Když nastal náš čas, stěhujeme na pódium obsah našeho Wagenu a že od začátku roku pěkně nabobtnal. Zvláště poté, co se Vítek rozhodnul vozit komplet bubny. Věcí má víc než leckterý bubeník světového jména. Na druhou stranu i ta druhá basákova bedna a kytara, 2x větší a těžší kytaristova bedna všem při transportu dává zabrat. Nu což jsme nahoře a konečně hrajeme. Opět jako na Keltský. Koncert jsme si užili a spokojený a zpocený odcházíme přesně dle pokynů z pódia. Po nás nastupuje hard core. množství aparátu se oproti nám zdvojnásobuje. jestli to takhle pokračuje každou kapelu, je škoda, že nevidím hvězdu večera. Ty už maj asi zvláštní pódium :-). V klidu opět spotřebujeme pivenky a jídlenky a letným startem vyrážíme do Hronova. A to už nestojí za řeč, neb to je nějakých 70 kilometrů. Přesně na čas dojíždíme do města, kde je všude mraky lidí. Hrajeme totiž na rockové vsuvce nejstaršího divadelního festivalu v Evropě. 82. ročník bez přerušení. Válka neválka, komunista nekomunista, Jiráskův Hronov frčel pořád. Před námi se na pódiu svíjí jakýsi rock screamo, musím říci, že mě se to celkem líbilo, mělo to energii, bohužel při tom občas upad mikrofon či někdo na odposlech, což se zase nelíbilo paní ředitelce festivalu. Poté co jsme jí slíbili že nic takového dělat nebudeme, se skoro s nedočkavostí těšila na výměnu kapel :-). Během stavění aparátu mě udivilo, že z hlediště neodchází skoro žádní lidé. Totéž se prakticky dělo i při produkci. Jakoby divadelníci po týdnu stráveném v přísném režimu seminářů a alkoholu potřebovali upustit páru při nemainstreamové kultuře. Několikrát dokonce musela ochranka zakročit proti hudbychtivým fanouškům sápadících se na symbolický plůtek před pódium. Nádhera. Opravdu vrchol vysilujícího dne. No a po hraní jsme se pomalu přesunuli na místo

spaní s poměrně dlouhým mezipřistáním v hospodě co se jmenovala na T (bohužel si už opravdu nepamatuju jak :-)). Čepovalo se tam víno, všude někdo hrál na nějaký hudební nástroj a bylo tam parádně. Naučil jsem se větu: „A ty jsi z kterého souboru?“. Tato věta mi byla mnohokrát položena a tak jsem se následně ptal i já. Jenom jednou jsem měl drobný problém, když přišel divadelník co tvrdil že je z Valašska, na což jsem se zeptal, co že říká na vědecký objev historiků že Valaši pocházejí z Rumunska. V tu chvíli se přátelský Valach pořádně nasral a začal mě častovat sprostými slovy, co že si jako kurva myslím, že mi rozbije držku apod. No, naštěstí v něm převládl přátelský duch a k násilí se neuchýlil. Ve finále jsme dorazili v sedm ráno na ubytovnu, přičemž nás v 11 nemilosrdně vyhodili. Holt muzikantský život je řehole. V klídku jsme si dali oběd, pak naložili aparát a vydali se na cestu do Dřetovic u Slaného. To už je skoro 200 kiláků, ale na celý odpoledne je to pohoda. Na místě nás vítá nadšeně Jarda z Falešného obvinění, hned nás pumpnul o dva volný vstupy, a organizátor. Na místě hraje jakýsi heavy metalový band, ale navzdory mé averzi vůči takto označeným spolkům musím říct, že jim to celkem šlape a dokonce i zpěv má zajímavou barvu. Po nich nějaký skáčko a hned po nich my. Tentokrát odešel totálně hlas Matějovi a bylo asi zajímavý slyšet naší muziku se zpěvem vychlastaného Oty Hereše :-). Paradoxně největší ohlas jsme vzbudili u nejmladší věkové kategorie, jimž jsme se pokusili vysvětlit i princip opylení květů včeličkou. No a pak už nás čekala cesta domů, kde Vítek na pumpě opět uplatnil nedávno nalezenou dovednost, a to imitace beránka co ho na vidle berou.